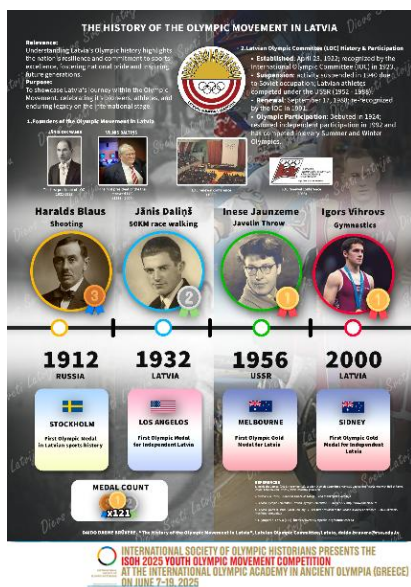

Starptautiskās Olimpiskās akadēmijas 65. jauniešu sesija Olimpijā, Grieķijā

2025. gada 6. martā man bija gods kļūt par uzvarētāju Latvijas Olimpiskās akadēmijas (LOA) rīkotajā konkursā “Nākotnes sports”. Tas man deva iespēju no 7. līdz 14. jūnijam piedalīties Starptautiskās Olimpiskās akadēmijas (SOA) rīkotajā 65. jauniešu sesijā Olimpijā, Grieķijā, pārstāvēt Latviju kā jaunajam Olimpiskajam vēstnesim.

1. att. Plakāts “Olimpiskās kustības vēsture
Latvijā”

Pasākums iesākas ar pamatīgiem sagatavošanās darbiem, jo šogad jauniešu sesija atzīmē savu 65. gadadienu, kam par godu tiek rīkots starptautisks plakātu konkurss. Tā ietvaros jāattēlo olimpiskās kustības veidošanās vēsture savā valstī un tās attīstība. Vairāku dienu cītīgs darbs, digitālo rīku un attēlu apstrādes programmu apgūšana, informācijas analīze, – un rezultāts ir šāds (1. att.). Pašai patīk, taču vislielākais prieks par procesa gaitā iegūtajām zināšanām, prasmēm un padziļināto priekšstatu par olimpiskās kustības veidošanos Latvijā, tās nozīmi valsts vēsturē un Olimpisma ideju aktualizēšanā mūsdienās.

Ceļojums sākas sestdienas pēcpusdienā ar lidojumu Rīga-Atēnas. Neliels satraukums, jo, pretēji citām reizēm, uz Grieķiju šoreiz dodos pilnīgi viena (konkursam nepieteicās neviens vīriešu kārtas pārstāvis). Ir neziņa arī par to, kā notiks tikšanās Atēnu lidostā ar koordinatoriem un nokļūšana pirmajā naktsmītnē. Tomēr, ieradusies lidostā, saprotu, ka nekam no iepriekš aprakstītā nav bijis pamata, jo pie izejas uzreiz skaidri pamanu sagaidītājus ar SOA logo un tieku laipni sagaidīta. Pavisam drīz kopā ar vēl pāris dalībniekiem jau dodamies uz savu pirmo nakšņošanas vietu Atēnās: “Hotel Novotel Athens” (2. un 3. att.). Galamērķī ierodamies ap 19:00. Viesnīca ir ekskluzīva – tur mūs jau sagaida daži sesijas organizatori un dalībnieki. Katrs saņemam simbolisku somu un pierakstu blociņu ar SOA logo, pirmo nozīmīti un SOA cepurīti (4. att.). Satieku arī savu pirmo istabas biedreni – Mihaelu Mitu no Rumānijas. Pirmais vakars mums ir brīvs, bet visi esam noguruši no garā ceļa, tāpēc ātri dodamies pie miera.

2. att. “Hotel Novotel Athens”

3. att. “Hotel Novotel Athens” jumta
peldbaseins

Nākamais rīts iesākas 04:40 ar intervālu treniņu, jo esmu stingri apņēmusies ievērot savu treniņu ritmu arī Grieķijā. Par brīnumu, piecelties it nemaz nav grūti, un drīz vien jau esmu ārā pa viesnīcas durvīm ar neizsakāmu vēlmi ieraudzīt, kur tad patiesībā esam atbraukuši.

4. att. SOA mugursoma un dalībnieka identifikācijas karte jau pēc sesijas noslēguma

Ārā vēl patumšs, un, lai arī saule vēl nav uzlēkusi, sejā uzreiz iesitas karstuma vilnis. Maršruts man nav izstrādāts, bet zinu, ka tuvumā vajadzētu būt parkam, – uz tā eksistenci arī ļoti ceru. Sāku skriet plānotajā virzienā; pāris tūristu (vai varbūt vietējie) vien nobrīnās par manu apņēmību skriet tādā rīta agrumā. Pirmais, ko saprotu, – te ir ļoti daudz luksoforu un, šķiet, ļoti neierastās vietās, salīdzinot ar Latviju. Otrais – te ir tik kontrastējoši skati un sabiedrības slāņi. Skrējiena laikā ievēroju gan ar žogiem apjotas celtnes un greznus veidojumus, gan armiju, gan uz ielām guļošus cilvēkus. Marmora flīzes un strūklakas vienā vietā, bet atkritumu kaudze – turpat aiz stūra. Kaut kas tik ļoti savāds, bet lielajām pilsētām bieži vien raksturīgs. Neskatoties uz to, skrējieni izvēršas necerēti veiksmīgs. Šķiet, tā ir šīs pilsētas atmosfēra un apziņa, ka beidzot esmu nonākusi tik ilgi gaidītā piedzīvojuma sākumā.

Viesnīcā atgriežos precīzi uz brokastu laiku – 06:30. Brokastis te ir brīnišķīgas! Visu piedāvājumu pat gribot nav iespējams ietilpināt vienā ēdienreizē; arī ēdiena kvalitāte ir izcila. Tālākajā dienas plānā – ekskursija uz Panatinaiko stadionu (*Panathenaic Stadium*), Atēnu Akropoli (*Acropolis*) un Nacionālo Arheoloģisko muzeju (*National Archaeological Museum*). Uz šiem objektiem dodamies ar autobusu, – tas ir aptuveni 30 minūšu brauciens no mūsu viesnīcas.

Ekskursiju sākam ar Panatinaiko stadiona apskati, kas ir pa ceļam uz Akropoli. Stadiona uzcelšana datējama ar 536. g. p.m.ē. (pārbūvēts marmorā ap 330. g. p.m.ē.), un tas ir vienīgais stadions pasaulē, kura konstrukcija veidota tikai no marmora (5. att.). Katru gadu šeit finišē tradicionālā Atēnu maratona (*Athens Classic Marathon*) dalībnieki. Stadionā tika rīkotas 1870. un 1875. gada Zappas Olimpiskās spēles (*Zappas Olympics*; Zappas – filantrops, kurš finansēja mūsdienu olimpisko spēļu atdzimšanu aptuveni 1433 gadus pēc tam, kad Romas impērija pārtrauca Antīko olimpisko spēļu rīkošanu). Turpmāk te norisinājušās gan 1896. gada mūsdienu olimpisko spēļu atklāšanas un noslēguma ceremonijas, gan 2004. gada Atēnu Olimpiādes spēles. Šis stadions ir noslēdzošā vieta Grieķijā, kur notiek olimpiskās lāpas nodošanas nākamo spēļu rīkotājvalstij ceremonija.

5. att. Atēnu “Panatinaiko stadions”

6. att. Aplūkojot iespaidīgo stadiona konstrukciju

7. att. Kopbilde “Panatinaiko stadionā” Atēnās

Panatinaiko stadions ir vairāk nekā iespaidīgs. Skaidri izjūtu senās vēstures pieskārienus un apziņu par to, kādus notikumus, emocijas un vērtības šī vieta glabā. Vienīgais, ko spēju – apbrīnas pilna aplūkot iespaidīgo konstrukciju (6. att.). Mums atvēlētais laiks apskatei – 20 minūtes – paskrien gluži nemanot un ir vien pietiekams, lai veiktu vienu lielu apli pa stadionu, aplūkotu tribīnes un pazemes ejas, kā arī uzņemtu kopbildi (7. att.) (tādu te būs vēl daudz).

Tālāk dodamies uz vienu no slavenākajām arheoloģiskajām vietām Grieķijā – Atēnu Akropoli. Vārds *Akropole* ir cēlies no grieķu valodas vārda *ἀκρον* (akron) 'augstākais punkts' un *πόλις* (polis) 'pilsēta'. Termins *Akropole* ir vispārīgs, un Grieķijā ir vēl daudz citu *Akropoļu*. Mūsu apmeklētā Akropole atrodas akmeņainas klints virsotnē, no kuras paveras krāšņs skats uz Atēnu pilsētu, un glabā vienu no slavenākajām senajām celtnēm – Partenonu (8. att.).

Galamērķī mūs laipni sagaida vairāki gidi. Jau laikus esam brīdināti par ūdens un cepures nepieciešamību karsto laikapstākļu dēļ. Tiekam sadalīti vairākās grupās, lai novērstu drūzmēšanos un mūs sadalītu franču un angļu valodās runājošos. Katram tiek izsniegtas ieejas biļetes un audioierīces labākai dzirdamībai (kā vēlāk noprotu, – tās šeit ir ļoti iecienītas) un stingri noteikts sekot savam gidam, jo nomaldīties šeit esot visnotaļ vienkārši. Tā – pilnā aprīkojumā, esam gatavi doties ceļā.

8. att. Templis dievītei Atēnai “Partenons”

Akropole ir tūristu ļoti iecienīta vieta, un visapkārt – daudz cilvēku, jo īpaši, – kalna virsotnē. Var redzēt vēl daudzas citas ekskursiju grupas un saulesargus, kas šeit ir ierasts aksesuārs. Jau pirmajos soļos pārņem apbrīna par apkārt redzamo. Šī vieta ir piepildīta ar senajām celtnēm, statujām, tempļiem un izsmalcinātiem arhitektūras veidojumiem, kas kopumā rada ļoti iedvesmojošu un leģendām apvītu atmosfēru, – it kā mēs paši būtu atgriezušies vairākus gadsimtus senā pagātnē, lai izdzīvotu Senās Grieķijas pasauli. To visu papildina izcils stāstījums no gides puses – pietiekami īss un konkrēts, bet piepildīts ar atbilstošiem uzsvāriem un interesantiem faktiem, kas prasmīgi notur uzmanību visu ekskursijas laiku.

Nākamais, ko ievēroju, ir tas, ar kādu aizrautību un lepnumu šie cilvēki runā par savas valsts vēstures notikumiem un leģendām (un to es varu attiecināt uz pilnīgi visiem šī ceļojuma laikā sastaptajiem gidiem). Tas piešķir ekskursijām papildu vērtību un rada vēlmi dziļāk izzināt šīs valsts kultūru un vēsturi. Ekskursija gida pavadībā ilgst aptuveni stundu; pēc tam mums tiek dots 30 minūšu brīvais laiks, lai uzņemtu fotoattēlus un apskatītu interesējošos objektus. Protams, top foto pie Partenona (9. att.), un iemūžināts tiek arī plašais skats, kas paveras no kalna virsotnes uz Atēnu pilsētu (10. att.). Pamazām sāk raisīties arī sarunas mūsu starpā, un pavisam drīz jau savam jauniegūto draugu lokam varu pieskaitīt vēl pāris pasaules valstu pārstāvjus.

9. att. Grupas foto pie Partenona

10. att. Skats uz pilsētu no Akropoles kalna virsotnes

Dienas tālākajā plānā – Nacionālā Arheoloģiskā muzeja apskate. Tas ir izveidots jau 1829. gadā, un ar vienu no lielākajām senlietu kolekcijām pasaulē Atēnu Arheoloģiskais muzejs ir lielākais muzejs Grieķijā. Tajā iespējams aplūkot vairāk nekā 11 000 eksponātu, kas datēti no neolīta perioda līdz vēlai senatnei. Uz muzeju dodamies kājām, jo tas atrodas vien nepilnu 10 minūšu gājiena attālumā no Partenona. Ieejai šeit izmantojam tās pašas biļetes, kas tika saņemtas Akropolē, bet klāt nāk vēl pāris noteikumu – jebkādas lielās mugursomas ir aizliegtas, bet mazās somiņas jānovieto sev priekšā. Fotografēt ir atļauts, taču ar atsevišķiem izņēmumiem pie specifiskiem apskates objektiem (šāda sistēma darbojas arī pārējos muzejos, ko aplūkojam turpmākā ceļojuma gaitā).

Gluži kā ekskursijā Akropolē, muzejs turpina mūs vest cauri sengrieķu mitoloģijas pasaulei. Trīs stāvu plašumā šeit jau tuvplānā iespējams aplūkot mākslas darbus no Grieķijas, Kipras, Ēģiptes, Itālijas un citiem pasaules reģioniem, sniedzot ieskatu Senās Grieķijas vēstures laika līnijā, kultūras sasniegumos un ikdienas dzīvē. Gides stāstījums joprojām ir saistošs un prasmīgi vadīts. Pēc tam – atkal brīdis brīvajam laikam un foto uzņemšanai, kā arī, protams, kopbilde. Ar to arī noslēdzas rīta cēliens, un mēs esam gatavi doties atpakaļ uz viesnīcu pusdienot un gatavoties vakaram – atklāšanas ceremonijai.

Pusdienas ir tikpat brīnišķīgas kā brokastis, un kafija te ir vairāk nekā izcila. Pēc pusdienām mums ir brīvais laiks. Daudzi dodas uz diendusu, ko vajadzētu darīt arī man pēc agrā rīta cēliena, taču es fiziski nevaru piespiest sevi doties gulēt, apzinoties, ka jau rīt dodamies tālāk un ka šī vēl ir mana vienīgā iespēja apskatīt pašu pilsētu. Tā nu dodos izlūkos uz pilsētas pašu apdzīvotāko rajonu,

kur dažādie suvenīru veikaliņi mijas ar vietējiem krodziņiem un ēstuvēm, bet apkārt paveras krāšņi skati ar pilsētas celtnēm un apstādījumiem (11. un 12. att.). Dzīvības te netrūkst, un saules – arī, taču, pat pilsētas sienu apņemts, karstums šeit ir nedaudz citāds, daudz patīkamāks nekā Latvijā. Visdrīzāk, – tas ir saistīts ar palielināto mitruma daudzumu, kas nerada spiedošo sajūtu un ļauj baudīt siltos saules starus. Pastaiga man aizņem aptuveni divas stundas, kas ir pietiekams laiks, lai smeltos pirmos iespaidus par Atēnu pilsētas dzīvi, iegādātos pirmos suvenīrus, paspētu iesauļoties un atgrieztos viesnīcā brīdī, kad pārējie mostas no pēcpusdienas snaudas un sāk gatavoties vakara pasākumam.

11. att. Ieliņa Atēnu centrā

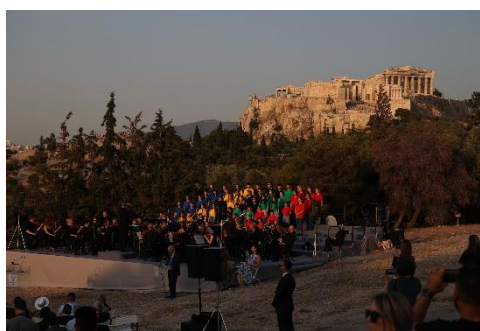
12. att. Pilsētas skati Atēnās

Sesijas atklāšanas ceremonija mums paredzēta Atēnu pašā sirdī – Pniksa kalna (*Pnyx hill*) virsotnē. Kalna vēsture datējama ne vien kā iecienīta apskates vieta, bet arī nozīmīgu sanāksmju un lēmumu pieņemšanas vieta. Jau 507. gadā p.m.ē. atēnieši pulcējās Pniksā, lai rīkotu tautas sapulces, tādējādi padarot kalnu par vienu no agrākajām un svarīgākajām vietām demokrātijas izveidē, kas piešķir šim pasākumam īpašu nozīmi un simbolismu.

Ceļš uz pasākuma vietu sākas ar pavisam īsu braucienu autobusā līdz kalna pakājei. Tad – neliels ceļa gabals jāmēro kājām, lai nokļūtu pasākuma norises vietā – kalna virsotnē. Tiekam svinīgi sagaidīti, un acīm paveras iespaidīgs skats – skatuve klajuma vidū ar izvietotām sēdvietām, apsargi, fotogrāfi un jau agrāk ieradušies viesi. Viss oficiāli, taču tajā pašā laikā – ļoti dabiski, jo pati par sevi pasākuma norises vieta ietver sevī seno grieķu arhitektūras dvesmu un iespaidīgos dabas skatus. Izvēlamies sēdvietas un ar nepacietību gaidām pasākuma sākumu. Atklāšanas ceremonija ir krāšņa visā savā būtībā. To jo īpaši nozīmīgu padara augstāko amatpersonu oficiālās uzrunas: SOK prezidents Tomass Bahs (*Thomas Bach*), Grieķijas Olimpiskās komitejas prezidents Isidoros Kouvelos, Grieķijas prezidents Konstantinos Tasoulas, SOA prezidents Charilaos Tsolakis (13. att.), kā arī izsmalcināti mūzikas skaņdarbi Grieķijas apvienotā kora un mākslinieku izpildījumā (14. att.). Tās ir emocijām piepildītas divas stundas, kas ne tikai ļauj izbaudīt pasākumu, bet arī nostiprina apziņu, kur esmu nonākusi, cik patiesībā nozīmīgs un tālejošu mērķu vadīts ir šis ceļojums, un kāda ir mana loma tā ietvaros. Esmu no sirds pateicīga, ka tiku izvēlēta kā Olimpiskais vēstnesis un man ir gods pārstāvēt Latviju.

13. att. SOA prezidents Charilaos Tsolakis

14. att. Skats uz pasākuma norises vietu

Pēc ceremonijas top vēl pāris foto – gan vienai pašai (15. att.), gan ar jau iepazītajiem draugiem no Igaunijas un Ukrainas (16. att.). Pozitīvu emociju vadīti, atgriežamies viesnīcā, kur mūs sagaida greznī klāts vakariņu galds ar dažādu vīnu piedāvājumiem. Tam seko mazā Pēcatklāšanas ceremonijas ballīte.

15. att. Pēc Atklāšanas ceremonijas Pniksas kalnā

16. att. Ar draugiem no Igaunijas un Ukrainas

Trešajā dienā sākas mūsu ceļš uz Olimpiju – šī ceļojuma galveno un gaidītāko vietu! Tas ir aptuveni piecu stundu ilgs brauciens ar vairākām pieturvietām, to skaitā, – Delfu svētvietas (17. un 18. att.), blakus esošā Arheoloģiskā muzeja apmeklējumu un pusdienām vietējā restorānā. Pārliecinos, ka kaķi Grieķijā ir lielā cieņā – tie ir it visur (19. att.).

17. att. “Apollo” templis

18. att. Skats no Delfu svētvietas

19. att. Kaķis Delfos

Pa ceļam ir interesanti vērot, kā pilsētas skati pamazām pārvēršas plašos līdzenumos un apkārtne iegūst vietējo lauku ciematiņu nokrāsu (20. att.). Tuvojoties Olimpijai, ceļš kļūst izteikti līkumots, un līdzenumi mijas ar kalniem un nogāzēm (21. att.). Ir ļoti skaisti.

20. att. Dabas skati ceļā uz Olimpiju

21. att. Ceļā uz Olimpiju

Olimpijā ierodamies ap 19:00 vakarā. Uzreiz dodamies iekārtoties mājiņās, kas nu būs mūsu dzīvesvietas uz divām nedēļām (22. att.). Istabīņas ir mājīgas, gaišas un simboliski iekārtotas – tā, ka ikvienam ir skaidrs – mēs atrodamies olimpiskajā ciematā. Un tad – pirmās dienas vakariņas. Ēdiens ir nemainīgi labs – piedāvājums tik plašs, ka ikvienam ir izvēles opcijas (23. att.). Priece arī tas, ka lielā apjomā pieejami augļi un salāti.

22. att. Mājiņas Olimpijā

23. att. Vakariņas Olimpiskajā akadēmijā

Lai arī ārā jau satumsis, pēc vakariņām dodamies nelielā apgaitā pa ciematu. Pirmie iespaidi ir fantastiski! Te ir pavisam cita pasaule – liekas, ka atrodos citā realitātē vai filmā. Šī vieta ir pilna enerģijas, dzīvības un iedvesmas, un nakts gaismās tā izskatās maģiski (24. un 25. att.). Te ir baseins, stadions, sporta laukumi, rūpīgi iekopti apstādījumi un saimniecības ēkas. Un – daudz kaķu. Grūti noticēt, ka šīs būs manas mājas uz divām nedēļām, un esmu apņēmības pilna izdzīvot katru mirkli, ko šis piedzīvojums man sniegs. Gulēt dodos ar sajūsmu un nepacietības pilna nākamajā rītā pamosties, lai ieraudzītu šo skaistumu dienas gaismā.

24. att. Skats uz stadionu

25. att. SOA ciemats vakara gaismā

Nākamais rīts iesākas 05:30, protams, ar skrējieni (26. att.). Izvēlos maršrutu pa apkārtnes ceļiem, ārpus ciemata. Jūsmoju par skaistajiem dabas skatiem, kalniem un lauku ciematiņiem (27. att.). Enerģija burtiski plūst, un vēlreiz pārliecinos – šī vieta ir maģiska!

26. att. Rīta skrējienā

27. att. Skati no skrējiena

Kad atgriežos ciematā, to piepilda ārkārtīgi skaistas melodijas, kas tiek atskaņotas skaļruņos. Tās mūs turpmāk modina katru rītu, un arī tas man šķiet maģiski. Brokastis ir 07:30. Tās ir nemainīgi gardas – ar dažādām izvēles iespējām. Dienas plānā paredzēta ekskursija uz Antīko olimpisko stadionu (*Ancient Olympia Stadium*), Olimpijas Arheoloģiskās vietas (*Archaeological Site of Olympia*) un Olimpijas Arheoloģiskā muzeja (*Archaeological Museum of Olympia*) apmeklējums.

Uz apskates objektiem dodamies kājām – tie atrodas aptuveni pusotra kilometra attālumā no mūsu ciemata. Ekskursiju sākam ar Olimpijas Arheoloģiskās vietas apmeklējumu. Gluži kā Akropolē tiekam sadalīti vairākās grupās, un tad, gida pavadībā, dodamies aplūkot Senās Grieķijas mākslas darbus (28. att.).

Olimpijas vietai Peloponēsas ielejā ir sena vēsture. Tā nekad nav bijusi pilsēta – to īpaši uzsver arī mūsu gide. Olimpija kļuva par Zeva pielūgšanas vietu 10. gadsimtā pirms mūsu ēras, savukārt dievu svētnīca Altisa (*Altis*) var lepoties kā vienu no Grieķijā lielākās senās pasaules šedevru

krātuvēm. Papildus tam šeit iespējams aplūkot visu olimpisko spēļu (Olimpijā notika ik pēc četriem gadiem, sākot ar 776. gadu pirms mūsu ēras) sporta būvju paliekas, tostarp, – Antīko stadionu.

28. att. Olimpijas Arheoloģiskajā vietā

Antīkais stadions atrodas Arheoloģiskās vietas teritorijā, tā garums ir 212,54 m (697,3 pēdas) un platums ir 30-34 m (98-112 pēdas). Tas galvenokārt kalpoja skriešanas sacensībām. Stadiona segums veidots no cieti sablīvēta māla, lai nodrošinātu saķeri skriešanas laikā. Antīko olimpisko spēļu laikā šis stadions kļuva par mājvietu arī daudziem citiem sporta veidiem. Ilgi neuzkavējamies lielā karstuma dēļ, taču vieta pavisam noteikti ir apbrīnas vērtā, turklāt noteikti katram ir jāizmēģina savi spēki skriešanas sacensībās. Ir gan viens noteikums – kaili skriet, kā to darīja senie grieķi, nedrīkst. Neskatoties uz to, mums jautrības netrūkst, un procesā tiek uzņemti daudzi emociju pilni fotomirkļi (29. un 30. att.).

29. att. Skrējiens Antīkajā stadionā

30. att. Sesijas dalībnieki Antīkajā stadionā

Turpat netālu esošais Olimpijas Arheoloģiskais muzejs ir viens no Grieķijā lielākajiem vēstures muzejiem, kas glabā vairākus tūkstošus gadu vecus nozīmīgus senās mākslas darbus no visas pasaules. Visā krāšņumā šeit iespējams aplūkot gan grieķu dievu statujas (31. att.), gan mākslas darbu un arhitektūras fragmentus (32. att.), seno celtnu detaļas, kā arī vienu no lielākajām artefaktu kolekcijām (cilvēku rokām darināti priekšmeti, ko senie grieķi izmantoja kultūras, reliģiskā un praktiskā nozīmē) (33. att.).

31. att. Sengrieķu statuļa

32. att. Muzeja kolekcija

33. att. Artefaktu kolekcija

Pēc muzeja apskates jums ir brīvais laiks, ko izmantojam, lai gūtu pirmos iespaidus par netālu esošo Olimpijas pilsētu. Gluži kā līdzšinējā apkārtnē, Olimpija sevī iemieso mājīgumu un simbolismu. Īpaši uzrunā draudzīgā atmosfēra, mazās kafejnīcas un suvenīru veikaliņi, kā arī pasaules valstu karogu “parāde” pilsētiņas galvenās ielas garumā. Pie tiem, protams, top arī foto nākamās dienas rīta skrējienā (34. att.). Šādi karogi jums ir ciematiņā, Starptautiskās Olimpiskās akadēmijas (SOA) teritorijā, kam ir ļoti simboliska nozīme (35. att.). Lūkojoties uz tiem, izjūtu vienotību, iekļaušanos un savstarpēju sadarbību vienotu mērķu sasniegšanai.

34. att. Foto pie Latvijas karoga

35. att. Olimpiskās akadēmijas stadionā

Nākamais svarīgais notikums ir sesijas atklāšanas ceremonija ciematiņā. Tā noris SOA akadēmijas telpās (36. att.) un, gluži kā pasākums Pniksa kalnā, atstāj dziļi paliekošas emocijas un apziņu par savas misijas nozīmīgumu un olimpiskās kustības vērtībām. Akadēmijas ēka ir neliela, bet ārkārtīgi grezna un mūsdienīga celtnē, katrā tās nostūrī iemiesojot Olimpisma garu un vērtības. Ir paties gods šeit atrasties! Varu tikai iedomāties, kādas sajūtas un motivāciju tas sniedz šeit studējošajiem. To turpmāko dienu gaitā piedzīvoju arī pati, – gan klausoties lekcijās, gan darbojoties grupās, gan pirmo reizi pati kāpjot uz lielās skatuves, lai prezentētu grupas darbu (37. att.).

36. att. Olimpiskās akadēmijas telpās

37. att. Grupū darba prezentācija

Pēc Atklāšanas ceremonijas seko kopbildes mirklis uz Marmora kāpnēm (38. att.) un svinīgs gājiens uz mūsdienu olimpisko spēļu aizsācēja – Pjēra de Kubertēna – piemiņas vietu (39. att.). Tas ir patiesi iedvesmojoši – pašas acīm ieraudzīt vēsturiskās vietas, par kurām iepriekš tikai lasīts un apgūts vēstures stundās, izjust senatnes atmosfēru un apzināties, kādus noslēpumus un leģendas glabā šī vieta.

38. att. Sesijas dalībnieki pēc atklāšanas ceremonijas

39. att. Kopbilde Pjēra de Kubertēna memoriālā

Pēc divām dienām sesijas dalībniekiem ir pirmais Sociālais vakars. Tādi šī pasākuma laikā ir pavisam trīs. Sociālā vakara ietvaros ikvienam ir iespēja sagatavot nelielu, līdz septiņām minūtēm garu, priekšnesumu, kura laikā dažādu aktivitāšu ietvaros tiek prezentēta sava valsts. Uzstāties var gan vienas valsts pārstāvji, gan apvienoties vairākas valstis kopā ar līdzīgām kultūras vai kopēju reģionu iezīmēm.

Sociālais vakars ir grandiozs pasākums, kas norisinās iekšpagalmiņā ar plašu skatuvi, māksliniekiem un skatītāju sēdvietām uz mūsu jau iecienītajām Marmora kāpnēm. Pasākums parasti sākas 21:30 vakarā – laikā, kad ciematu pamazām sāk apņemt mēness staru un laternu gaismas mirdzums. Visa apkārtnē pārvēršas maģiskā burvībā, kurā saplūst mūzika, gaisma un smiekli (40. att.). Tas ir brīdis, kad satiekas kultūras un tautas – brīdis, kad stāstām par savām tradīcijām un iepazīstam citas – kad visi kļūst par draugiem un aizrautīgi nododas kopīgām aktivitātēm, ko piedāvā uz skatuves esošie mākslinieki. Ko tikai šeit nav iespējams novērot – dejas, dziesmas, rotaļas un spēles, akrobātiskie priekšnesumi, valodas māksla un atjautības uzdevumi (41. att.). Parasti to visu papildina arī tautastērpu prezentācijas, kā arī dažādu nacionālo ēdienu degustācijas. Sekoju līdzī visam notiekošajam ar neapsīkstošu uzmanību.

40. att. Skatītāji uz Marmora kāpnēm

41. att. Vakara priekšnesumi

Sociālie vakari parasti ilgst aptuveni divas stundas (atkarībā no tā, cik valstis ir pieteikušās prezentēt) un turpinās ar pamatīgu ballīti līdz pat rīta gaismai. Es parasti gan tik vēlu nepalieku, jo nākamajā rītā taču agri jāceļas, lai skrietu, bet priekšnesumus gan vienmēr noklausos.

Tālāko dienu laikā par ikdienas sastāvdaļu kļūst arī lekcijas (42. un 43. att.). Parasti dienas laikā ir viena līdz trīs lekcijas, papildus – ar grupu darbiem, kuru laikā mums kopīgi jāsagatavo darbi prezentēšanai. Visas lekcijas ir kontekstā ar šī gada sesijas galveno caurviju tēmu “Tehnoloģijas sportā”, īpašu uzsvaru liekot uz Mākslīgo Intelektu (*AI*) un tā izmantošanu sporta un olimpiskās kustības attīstībā. Lekcijas ir daudzpusīgas un interesantas, jo tiek apskatītas aktuālas tēmas un prognozētas turpmākās tendences, kā arī definēti potenciālie sarežģījumi un to risināšanas iespējas. Atsevišķos gadījumos es būtu vēlējiesies padziļinātāku pieeju un reālu, praktisku risinājumu piedāvājumu, bet kopumā esmu ļoti apmierināta. Tomēr visvairāk es novērtēju tieši diskusijas ar profesoriem. Ja līdz šim pamatā esmu pieradusi pie situācijas, kad no publikas atskan tikai pāris jautājumu un drīzāk tas ir profesors, kurš cenšas raisīt diskusiju, tad šeit jautājumi birst viens pēc otra. To ir tik daudz, ka pusstundas laikā pat nespēj izteikties visi runāt gribētāji, un tas ir ļoti labs iesaistes rādītājs!

42. att. Sesijas dalībnieki lekciju zālē

43. att. LOA pārstāve Daido Dagne Brūvere lekcijā

Pēc lekcijām daudz laika tiek veltīts grupu darbam. Kopā mums ir 10 darba grupas, divas no tām – franču valodā runājošajiem. Gluži kā jebkurā citā aktivitātē, arī šeit uzdevumi ir pārdomāti un pieprasa gan šeit iegūto zināšanu prasmīgu pielietošanu un sadarbību, gan radošumu un laika plānošanu (44. att.). Kopumā mums jāsagatavo padziļinātas atbildes uz diviem jautājumiem, katra – vienas lapas apjomā. Jautājumus uzticēts izvēlēties mums pašiem, taču tiem jābūt kontekstā ar jau iepriekšminēto šīs sesijas galveno tēmu – “Tehnoloģijas sportā”. Vislielākais izaicinājums šajā darbā, ko īpaši izjūtam tieši sākumā, ir dažādo kultūru, uzskatu un vērtību apvienošana. Tādēļ pirmā jautājuma analīze mums aizņem neplānoti daudz laika un neiztiekam arī bez vairākiem starpgadījumiem, taču, veicot nelielas izmaiņas darba grupās, situācija ievērojami uzlabojas, kad strādājam pie otrā jautājuma. Grupu darba ietvaros man bija uzticēts prezentēt grupas darba rezultātus (45. att.).

44. att. Grupas Nr.4 kopbilde

45. att. Grupas Nr. 4 darba prezentācija

Arī sesijas turpmākās dienas ir notikumiem piepildītas. Gandrīz katru dienu pēc lekcijām tiek rīkotas sporta un mākslas aktivitātes. Tās nav obligātas, taču nozīmīgas ciešākai sadarbības veicināšanai un radošumam ikdienas gaitās. Īpaši organizēts ir dzejas vakars, kad mēness gaismā nododamies dzejas rakstīšanai pie Pjēra de Kubertēna piemiņas vietas. Katrā no šīm tikšanās reizēm paralēli tiek veikti sagatavošanās darbi arī noslēdzošā vakara pasākumam, kurā ikviena grupa prezentē savu kopīgi sagatavoto priekšnesumu, kas veidots nodarbību ietvaros. Tas veicina atbildības izjūtu, savstarpējo sadarbību un kultūru apvienošanu.

46. att. Noslēdzošā vakara pasākums

47. att. Baseina ballīte

Bez jau visa iepriekš minētā, šķiet, katru dienu notiek virkne aktivitāšu gluži ikdienišķās dzīves situācijās. Mums ir itin viss – ekskursija uz pludmali (49. att.), baseina ballīte (47. att.), Olimpiskās lāpas stafete (48. att.), olimpiskais skrējienis un vieglatlētikas sacensības. Šeit viss ir tik dzīvs un

piepildīts, ka istabā negribas atrasties ne mirkli, - lai tikai kaut ko nenokavētu, un tas arī ir tas, kas neļauj nevienam dienu aiziet pagulēt diendusu, kaut arī reizēm pārņem nogurums.

48. att. Lāpas stafete

49. att. Pludmales diena

Divas dienas pirms sesijas noslēguma Olimpijas pilsētiņā iegādājos sev olimpisko aplū kaklarotu. Gluži nejauši atrodu vietējo veikaliņu “*Apollo Jewellery*”, kas, kā vēlāk uzzinu, tūristu vidū ir ļoti iecienīts un glabā vairākus gadus senus stāstus no visas pasaules. Mani uzreiz uzrunā veikala izkārtojums, autentiskums un mājīgums. Tieku laipni sagaidīta ar komentāru no pārdevējas, lai nesteidzos un izmantoju sev nepieciešamo laiku.

Pēc jautājuma, vai šeit iespējams iegādāties olimpiskās kaklarotas, vadību pārņem vīrs gados ar platu smaīdu un ar aizrautību, kas vērojama tikai cilvēkiem, kuri patiesi mīl to, ko dara. Soli pa soli – sāk raisīties saruna, un noskaidroju, ka vīrietis vārdā *Nontas Galanis* ir šī veikala īpašnieks un viņš te strādā jau kopš 1972. gada, un ka šajā laikā te jau paspējuši paviesoties vairāki sesiju dalībnieki, katrs atstājot kādu suvenīru no savas valsts.

Vēlāk atklājas, ka šie suvenīri ir tikai daļa no visa plašā klāsta, kas rotā veikala sienas un plauktus, ar ko tieku iepazīstināta pēc rūpīgas kulona un ķēdītes izvēles kaklarotai. Un tad, gluži nejauši, *Nontas* rokās uzrodas pavisam dzīvs un īsts olīvzaru vainags, kas tiek uzlikts man galvā. Pēc tā seko lūgums kopīgai bildei (50. att.), un tad manās rokās nonāk pastkarte ar adresi, lai, atgriežoties Latvijā, varētu atsūtīt mūsu foto veikala bilžu kolekcijai. Pastkarte ir īpaša. Uz tās attēlots skats no 1976. gada Monreālas Olimpiādes spēļu lāpas aizdegšanas ceremonijas ar pašu *Nontas* priekšgalā. Tas ir tieši tas pats Antīkais stadions, ko apmeklējam pirms pāris dienām... (neliels apskaidrības mirklis, – un vien kluss apbrīns par to, pa kādu senu notikumu pēdām šo dienu laikā esam gājuši).

50. att. Ar *Nontas* “*Apollo*” veikalā

51. att. Pastkarte, olimpiskā kaklarota un *Nontas* dāvātais kulons

Sniedzu atpakaļ olīvzaru vainagu tā īpašniekam, bet saņemu to atpakaļ, un, lai ar to vien vēl nebūtu gana, manās rokās nonāk arī kulons ar grieķu aces simbolu. Olīvzaru vainagu *Nontas* man dāvina, “lai sirdī vienmēr varētu justies kā uzvarētāja”, taču kulons ir jau izsenis zināms, tradicionāls grieķu veiksmes simbols. Īpašnieks vēlas, lai paturu šīs simboliskās lietas, un tās man atgādina par mūsu tikšanos, jo atmiņas esot svarīgas. Es tam piekrītu.

Īsu brīdi pirms atsveicināšanās es papildus saņemu arī skaistu ziedu – svaigi plūktu no *Nontas* dārza. Viņš nosauc mani vārdā un jautā, kā latviešu valodā skan frāze “Uz redzēšanos!”. Pasaku, un *Nontas* atkārto to vismaz piecas reizes pēc kārtas. Ar šiem vārdiem “Uz redzēšanos!”. Mēs arī atvadāmies un apsolos vistuvākajā laikā nosūtīt pastkarti ar uzņemto fotoattēlu, kā arī kādu suvenīru no Latvijas Olimpiskās akadēmijas – labākajā gadījumā – cepurīti, jo to kolekcija *Nontas* *veikalā* ir iespaidīga, taču ar Latvijas simboliku vēl pietrūkstot. No veikala dodos prom nedaudz apstulbusi no tikko piedzīvotā, bet ar lielu aizkustinājuma un siltuma sajūtu sirdī, kas nepazūd visas turpmākās dienas garumā. Un es atcerēšos – es noteikti atcerēšos šo dienu.

Pēc divām dienām lidoju mājup ar divējādām izjūtām. Ir nedaudz skumji atstāt šo vietu un cilvēkus, ar kuriem pa šo laiku esmu paspējusi jau tik ļoti sadraudzēties, taču, no otras puses, – esmu nedaudz noilgojusies arī pēc savas ierastās rutīnas un mājiniekiem. Joprojām ir grūti aptvert visu, kas noticis, un tam man būs nepieciešams vēl ilgs laiks.

Esmu no sirds pateicīga Latvijas Olimpiskajai akadēmijai par iespēju pārstāvēt Latviju kā Olimpiskajam vēstnesim; SOA – par organizācijas procesu; un ikvienam, kas bija daļa no šī piedzīvojuma un padarīja to tik neaizmirstamu. Šo divu nedēļu laikā piedzīvotais paliks manā atmiņā uz mūžu un vēl ilgi glabās piedzīvotos mirkļus un emocijas. Tas ir stāsts par iegūtām zināšanām, pieredzi, jaunām draudzībām un kontaktiem. Par starpdisciplināru integrāciju, sadarbību, mācīšanos pieņemt un tikt pieņemtam – stāsts par olimpisko kustību un tās vērtību izpratni. Un, tikai noslēdzot šo ceļu, es spēju patiesi apzināties, ka es esmu Olimpiskais vēstnesis. Kāds viedais ir teicis: “You truly become an Olympian only the day after the Games” (“Tu patiesi kļūsti par olimpieti tikai dienu pēc Spēlēm”).

52. att. Daido Dagne Brūvere kopā ar SOA prezidentu Charilaos Tsolakis un SOA dekānu Konstantinos Georgiadis

53. att. Pie ieejas SOA teritorijā

Cieņā,
Daido Dagne Brūvere